

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

TOY VICTOR FORBIN

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΣΕΪ'Ι'ΧΗ

ΝΑ, ποί μου δὲν θὰ ξεχάσω τὰ τραγικά ἐκεῖνα γεγονότα, ποὺ θέλησε ἡ μοῖρα μου νὰ τὰ δῶ μὲ τὰ ἴδια μου τὰ μάτια.

Γι' αὐτὰ χρόνια ἀπὸ τότε. Βρισκόμουν στὴ βόρεια Ἀραβία μὲ μυστικὴ ἀποστολὴ ἐκ μέρους τῆς Ἀγγλικῆς κυβερνήσεως καὶ κείνες τὲς μέρες ἀκριβῶς ἦσαν φιλοξενούμενος τοῦ σείχη Ἀβδουλλάχ, ἀρχηγοῦ τῆς φυλῆς τῶν Φιζζα.

Οἱ φίλτρα ἦσαν μὲ φυλὴν Βεδουίνων, ὑπέροχης ὀμορφῆς καὶ ἔκκεντῆς ἀνδρείας. Ζούσαν ἀπ' τὴν ἱστογραφία κα' ἀπὸ τὶς ληστροκῆς ἐπιδρομῆς τους στὶς γειτονικῆς φυλῆς.

Ὁ σείχης Ἀβδουλλάχ ἦταν ἕνας ἀνδρὶς σαραταπεινῶρης, ἐξαιρετικῆς ἀρχοντιάς, λεπτοκακομμένος καὶ ὑπερήφανος. Εἶχε τέσσερα ἀγόρια καὶ τρία κορίτσια, μὰ ἦσαν ὅλα τους σχεδὸν παντρεμμένα, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Μαλίκ, ἄκακηνά χρόνιαν λεβέντη, καὶ τὴν Λεϊλά, ἕνα σπάνιο βεδουίνικο λαλιούδι.

Ἡ Λεϊλά ἦταν οὐράνιας ὀμορφῆς. Ἐννοιοθα εὐτυχισμένο τὸν ἑαυτὸ μου ὅσες φορὲς τὴν ἀναγούσα ἐλεύθερα στὴ μεγαλόπρεπη σαγῆν τοῦ πατέρα της, νὰ καλέσωρῃ πάντα τὴν σέβητιν πάτε ἐδῶ καὶ πότε ἐκεῖ. Δὲν φορούσε φρεσῆ — ἡ γυναῖκες τῶν Βεδουίνων, ἔξω στὴν ἔρημο, ἔχουν πάντα τὸ ἀπόλοπο ἀκάλυπτο — κα' ἔτσι τὴν κομάρωνα ταχτά, μὲ μὰ λαχάρα ἀνάμνητι μὲ σεβασμὸ, ὅσες φορὲς τόχαινε ἡ δουλειῆς μου νὰ μὲ φέρουν πρὸς τὸν πατέρα της.

Κυλόσσε ἤρεμα ὁ καιρὸς μιν ἀνάμεσα στὸν θαυμασμὸ μου τὸν καιρὸ γὰ τὴν ἀγνή αὐτὴ νερίδα, τὴ Λεϊλά, καὶ στὶς φροντίδες τῆς δουλειῆς μου, ὅσοι μὰ μὲνα δὲν ἄργησε νὰ ξεσπῶσι ἡ τραγικὴ ἐκείνη θύελλα.

Καθόμουν τὸ πρωὶ αὐτῆς τῆς ἡμέρας στὴ σαγῆν τοῦ σείχη, συζητώντας ἦρχα μὰζὸ του γὰ ὑποθέσεις ἐκκομῆς, σχετικῆς μὲ τὴν ἀποστολὴ μου καὶ κοπιῶντας μὲ νῆρι τὸν ἀνωτικόκο ναργιλέ μου.

Ἐξάφνα, κάποιος θόριβος ἀσηήθιστος, ἀκούστηκε στὴν εἰσοδὸ τῆς σαγῆς καὶ μὰς ἔκανε νὰ στρέψουμε μὲ ἀπορία τὰ κεφάλια μας πρὸς τὰ καί. Εἶδαμε τότε ν' ἀνοίγη ἀτόμοια ἡ κορυφὴ τῆς εἰσοδοῦ κα' ἕνας γιγαντόσμοος Βεδουίνος, ἴσασι 30 χρόνιαν, νὰ μπαίη μὲσα βιαστικά.

Στάθηκε λαχανιασμένος λίγο καὶ ἐσοίησε μὲ τὸ φαρδὺ μαντὶ τοῦ τὸν ἀρθῖνο ἰδρώτα ποτῆρε ἀπ' τὸ μελαγχρόνο τοῦ προσώπου. Ἐπειτα βγάδοντας τὸ τουμπάνι του, τὸ πέταξε στὸν ὄμο τοῦ σείχη, γνάτισσε γοργὰ μισοστά του, τοῦ φίλησε τὸ χεῖρ καὶ φώναξε βιαστικά τὴν ἱερὴ φράσι τῆς φιλοξενίας τῶν Ἀράβων: — Προστάτευσέ με!

Τὰ κινήματα αὐτὰ καὶ ἡ φράσι τοῦ ἐξεσπόμε, εἶνε καθιερωμένους στοὺς Ἀράβας τρώτος γὰ νὰ γίνῃ ὁ ἐξέσης ἱερὸς καὶ ἀπαράβιαστος. Ἀναγκάστηκε τότε ὁ σείχης, θέλοντας καὶ αὐτὸ καὶ δίχως νὰ ξέγη ὀκίαμ τί συμβαίνει, νὰ ξεστομίση κα' αὐτὸς τὴν καθιερωμένη φράσι, σάν συνέχεια ἀναγκαστικῆ τῆς παρασλήσεως τοῦ Βεδουίνου ἐκείνου: — Σήμερον μὰζὸ σου. Καθὼς ὄρισες στὴ σαγῆν μου.

Οἱ φίλων τῆς σαγῆς, βλέποντας πὸς ἡ τελετὴ αὐτὴ ἡ τυπικὴ ποὺ ἔκανε περὶ ἀπαρβιαστικὸν στὰ μάτια ὄλων τῶν κινήγημένων ἐκείνων ἀνδρα, τελειώσε γοργὰ πρὶν λαλῶναι νὰ ἐπέμουν, ἀναγκάστηκαν νάβουν ἔξω πάλι, βλαστημόντας φριχτά.

Ἄκουσε τὶς βλαστημῆς τὸν ὁ σείχης Ἀβδουλλάχ, μὰ προσποιήθηκε τὸν ἀδιάφορο, θέλοντας νὰ μάθη πρῶτα τί συνέβη ἀπ' τὸν ἴδιον τὸν φιλοξενούμενον. Τὸν κέρωσε λοιπὸν καφέ, τοῦδωσε ναργιλέ καὶ ρώτησε γαλήνια: — Πὼς σὲ λέν καὶ γιὰτὸ σὲ κινήγαν;

Ὁ Βεδουίνος χλόμισσε τότε σάν νεκρὸς. Τὸ μαυροκίτρινο πρόσωπο τὸν σκοτεινίωσε ἀπὸ μὰ κρυφὴ ἀγωνία. Τραύισε μὲ κόπο: — Λέγομαι Καχτάν Μότα. Γινὼς τοῦ συναδέλφου σου σείχη Ἄμπου. Βγήκα γὰ κινήγη νύχτα καὶ ἔσημερώθηκα κοντὰ στὸ ἀλογοκατάδι σου. Μὲ παρεξήγησαν οἱ φίλωνες του καὶ μοῖραξαν μὲ τὸ τουφέκι. Δὲν σάθηκαν νὰ ἐξηγηθῶμε, ἀλλὰ μὲ κινήγησαν σάν τρελλοὶ καὶ μοῖραξαν ἀράδα. Ἀναγκάστηκα κα' ἐγὼ νὰ τρέξω. Κι' ἔτσι τοὺς ξέφυγα καὶ ἦρθα δι.

— Λὲς ψέμματα, Καχτάν. Τοῦτε μὲ φωνὴ ἀλλαγμένη ἀπὸ φριχτὸ καὶ ἀπαισιο προοίσημα ὁ σείχης Ἀβδουλλάχ. Λὲς ψέμματα. Τὰ ἱπνὸτα τὰ μάτια σου τὸ φανερώουν. Ἄν ἦταν παρεξήγησι καὶ δὲν συνέβαινε τίποτε ἄλλο, δὲν θὰ ἐχόσσουν ἐδῶ νὰ μ' ἐξαγκαλάσης νὰ σοὺ δώσω τὸν ἱερὸ μου λόγο. Πῆς τὴν ἀλήθεια, Καχτάν, νὰ ξέρω τοῦλάχιστον ἀπὸ τώρα τί συμβαίνει. Ἄλλοιως, θὰ σοὺ δώσω

τόρα ἀμέσως μὰ ἀπ' τὶς γκαμήλες μου καὶ συνοδεία οἴγουρη, γὰ νὰ σὲ πῆ ἀσφαλῶς ὡς τὰ σύνορα τῆς φυλῆς μου. Μὴν περιμένεις ὄμως νὰ σὲ κρατήσω ἄλλο στὴ σαγῆν μου. Φαί δὲν ἔχει ἀπὸ μένα.

Ἦταν βαρετὰ ἡ προσβολὴ αὐτὴ νὰ μὴν δώσουν στὸν ἀναγκαστικὸ φιλοξενούμενον νὰ γῆ διὸ μωκαῆς πρὶν φύγη, μὰ ὁ Καχτάν ἀντὶ νὰ δυσορεστήθῃ, ἔδειξε ἀντίθετα χαρὰ μεγάλη, ἀκούοντας πὸς θάρσυνε ἀμέσως. Κι' ἐνὶ ὁ σείχης τότε, πὸ ἱλοφιασμένος ἀπὸ πρὶν, ἐτοιμαζόταν νὰ φωνάξῃ ἕναν φίλωνα καὶ νὰ τοῦ δώση σχετικῆς διαταγῆς, ἀκούστηκαν σπασματικῆς κραυγῆς καὶ γυναικεῖα μοιρολόγια ἀπ' ἔξω ἀπ' τὴ σαγῆν.

Ὁ Καχτάν ἄρχισε νὰ τρέμῃ, ὁ σείχης νὰ χλομάξῃ καὶ νὰ κλονίζετα στὰ πόδια του, ἀνεγνωρίζοντας τῆς γυναικῆς του τὴ φωνὴ κα' ἐγὼ τινάχτηκα ὀλόρθος κα' ἔτρεξα πρὸς τὴν πόρτα.

Μὰ πάγωσα στὴ στιγμή ἀπ' τὴ φωνὴ καὶ μὰζὸ μου κα' ὁ σείχης, ἀπὸ κείνο τὸ ἀντικράσμε.

Ἄνοιξε ἀμέσως τῆς πόρτας ἡ κορυφὴ καὶ μπήκαν μὲσα τέσσερες Βεδουίνοι. Οἱ διὸ κρατοῦσαν ἕνα νέο, μουκαμμένο στὸ αἷμα, ποτῆρε ποτάμι ἀπ' τὸ κεφάλι του κα' ἀπὸ τὸ στήθος. Ἀπὸ μαχαίριες πλατεῖς φωνόντουσαν ἀνοιγμένες καὶ στέναζε ὁ νῶς ἀπ' τὸ γερό τους κάρημο. Οἱ ἄλλοι διὸ κρατοῦσαν ἕνα φορετό. Σ' αὐτὸ ἔπαινο, βουτηγμένη κα' ἀθὴν στὸ αἷμα, χλοοκαμωτισμένη ἀπὸ πάλι πολλές μαχαίριες, βρισκόταν μὲ καπέλλα οὐράνιας ὀμορφῆς, δίχως καθόλου νὰ σαλεῖ. Εἶχε ξεμυχθῆσει ἀπὸ ὄρα.

Ὁ πληγωμένος νέος ἦταν ὁ Μαλίκ! Κι' ἡ κομωτισμένη κα' ἄψυχη νέα ἦταν ἡ Λεϊλά! Ἀρραμμένα παιδιὰ, καὶ τὰ διὸ, τοῦ σείχη Ἀβδουλλάχ!...

Λὲς κα' ἔπεσε ἀστραπέλινα καὶ μὰς χτύπησε κατακέφαλα ὄλων ἐκεῖ μὲσα. Ἡ ἄμοιρη ἡ μάνα, λιποθυμημένη περὶ ἀπ' τὸν πόνο της, ἦταν πεσμένη μπροστάμου τὸν δίχως πνοι κορμὰ τῆς παύσησ τῆς κοπέλλας. Ὁ Μαλίκ στέναζε αἰετὰ ἀπ' τοὺς πόνους τῶν πληγῶν του.

Τὸ παραμορφωμένο πρόσωπό του, μὲλις ξεχώρισε καὶ μὲσα τὴν ἑπιπλὴ καὶ τραυματικὴν φάσμα τοῦ Καχτάν, ἀγρίεψε σάν λυσασμένο.

Τραύισε τὸ μαχαίρι τοῦ ἀτόμοια ὁ πληγωμένος ἰδωλῶς καὶ χτύπηε σάν λύκος νὰ σταλάξῃ ἀμείλιχτα τὸν κτηνάνθρωπο ἐκείνον. Μὰ γρήγορος σάν ἀστραπὴ, ἀπαιρόμαρος ἀπ' τὴ φριχτὴ τὸν ἀγωνία, ὁ ἄμοιρος πατέρας, ὁ σείχης Ἀβδουλλάχ, πήδησε στὴ μέση καὶ χούφτωσε μὲ ἀνεπίσθη λαχάρα τὸ ὄπλισμένο τοῦ γιοῦ του χεῖρ. Τραύισε μὲ πόνο: — Γιὰ ὄνομα τοῦ Ἀλλάχ, προσέτιε ὄλοι σας δῶ μέσο. Θὰ λογαριαστῆ μὲ τὸ ποτόλι μου ὅποιος δῆποτε περὶάξῃ τὸν καταραμένο αὐτὸν σατανά, ὅσο βροῖεται στὰ σύνορά μου. Μοῦδλεψε, ὁ ἀχρεῖος, ἀνάσθη τὸν ἱερὸ μου λόγο. Μὰ μὰ ποὺ ὑπόκοις τὸν ἔδωσα, πρέπει νὰ τὸν φυλάξω. Δέστε τὸν προσωνιά καὶ κρατήστε τὸν στὴν ἀσφάλεια, ὅσοι μὰ σὰς πὸ τί θὰ γίνῃ.

Ἐγὼ ἔτρεμα σύγχομος ἀπ' τὴν ὑπέροχη ἀγωνία μου, ζαρομένος σὲ μὰ ἄσρη τῆς σαγῆς. Ἐπίσημος, γαλήνιος κα' ἐπιδληρῶς, ὁ διόστινος πατέρας ἀποπράθηκε ἀπαλὰ τὸ λιποθυμημένο σῶμα τῆς γυναικῆς του καὶ γονάτισε ἀργὰ μὲρὸς στὴν ἄσρη θυγατέρα του. Μὲ βουκαμμένα μάτια φίλησε πολλῆς φορὲς τὸ κατάφυγρο μέτωπό της, κα' ἔπειτα ἀφοῦ σηκώθηκε, ἔγνεψε στοὺς φίλωνες ν' ἀποτραβηχτοῦν, παίρνοντας μὰζὸ τους στὴν πλαϊνὴ σαγῆν τὴ γυναικα του καὶ τὴ νεκρὴ κόρη του.

Μεῖνεμα οἱ τρεῖς μας: Ὁ σείχης, ὁ γιοῦς του κα' ἐγὼ. — Πῆς μου, τί ἔτρεξε Μαλίκ; ρώτησε μὲ ἄσρομη φωνὴ τὸ γιοῦ τοῦ ὁ σείχης.

Κι' ἐκείνος, ἀνασπίνοντας μὲ κόπο, ἀγγίζοντας πότε—πότε ἀνάλαφρα τὶς δεμένους τὸν περὶ πληγῆς, μοιροβούσε μὲ τρεμουλιαστὴ φωνὴ: — Πατέρα... Ἦμουν μὲ τὴ Λεϊλά πλάι στὸ πηγάδι. Βοσκοῦσα τὶς γκαμήλες. Πιὸ πέρα, διὸ ὄρες μακριά, ἔβωσκον τ' ἄλογά μας. Ἦμουν ξαλοπυμένους στὸν ἴσαμ μὰς χουμαδιάς. Σαφηνὰ ἔνοιουσα ἕναν πῆνο στὸ κεφάλι καὶ δούτερο στὸ στήθος. Μὲ στράβωσε τὸ αἷμα, μὰ πρόλαβα νὰ ἰδοῦ πλάι μου τὸν Καχτάν καὶ λιποθύμωσα ἀμέσως. Ὅταν ἦρθα στὰ σύγκαλά μου, ἡ ἀδεροφύλα μου ἡ Λεϊλά δὲν ζούσε πάλι. Ἐγιναν γρήγορα σάν ἀστραπὴ ὄλα αὐτὰ ποὺ λέω. Φώναξα ὀπόσο ἀμέσως τοὺς φίλωνες τῶν ἀλόγων, ποὺ ἔχουν ἐντομηταξὺ ζυγῶσει καὶ φάξαμε ταγιόρο. Βοήραμε τὸ ζουναῖο τοῦ Καχτάν στὴν χουμαδιά ἐπάνω. Μὰς φύλαγε ἀπὸ τὴ νύχτα, στὸ δέντρο ἀνεβασμένους, ἔξροντας τὶς συνήθειές μου. Κάποτε, ἀπὸ καιρὸ, ποῦχε περὶ ἡ ἀδεροφύλα μου ἡ καὶμένη, πὸς τὴ γλυκοτύπταξε ὁ Καχτάν. Τὸν ἔβρωσε πολλῆς φορὲς. Τὸν ἔδωξε ἄλλες τὸσες. Θέλησε νὰ ἐκδικηθῆ. Καὶ σήμερα κατάφερε τὴν ἀνάσθη ἐπίσησ τοῦ.

Σώπασε ὁ νέος, λαχανιασμένος περὶ καὶ λουραμένος σὲ ψυχρὸ

Malik.

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

(Αν' τὰ σατυρικά φύλλα βίου του κόσμου)

Έκεινος.—Τί θάλλες, Ροζίτα μου, αν σουδνα ένα φιλάκι στά κόκκινα χειλάκια σου;

Έκεινη.—Πώς θά μπορούσα να πω τίποτα, αφού θά μουβλεινες τὸ στόμα;

***

Συζυγικά ἀβρότητα :

Έσύζυγος.—Μου ἔρχεται νά σου βγάλω τὰ μύτια.

Έσύζυγος.—Βγάλα τὰ νά μὴ σε βλέπω πιά!...

***

Μεταξὺ φίλων :

—Δὲν μπορῶ νά καταλάβω γιατί όταν ἔχω συνάχι ἀποβαζόνομαι.

—Έ ἀρρώστεια σας δηλαδὴ ἔχει γίνει χρονία.

***

Έκεινος.—Ήμουν τρελλὸς όταν σὲ πήρα.

Έκεινη.—Καὶ δὲν χαιρέτω πὺ σ' ἔφερα στά συγκαλά σου;

***

Στὸ φαρμαεῖο :

—Έθελα ένα γαστρικό γιὰ τὸ στομάχι μου.

—Τί αἰσθάνεσθε;

—Νά, ἔχω κάτι μέσα μου πὺ ἀνεβαίνει, κατεβαίνει... πάλι ξαναανεβαίνει... καὶ ξανακατεβαίνει...

—Μήπως κατέπιασε καμιά... λίρα;

***

Έ πεθερά ἀσθενεὶ βαρῆς καὶ οἱ δύο γαμπροὶ της συζητοῦν ἐπὶ τῆς καταστάσεώς της :

—Τί λές, νά πάρουμε κα' ἄλλους γαστρικούς;

—Δὲν χρειάζονται, καλέ. Ἐθ' πεθάνη πιστεῖνο καὶ μετὸν ένα...

***

Έ σύζυγος ἐπιστρέφει ἀπὸ τὸ θέατρο.

—Μπα!... τοῦ λέει ἡ γυναῖκα

του, γιατί τόσο μελαγχολικός; Δὲν σὺ ἔφερες τὸ ἔργο;

—Ω, ἦταν ἔλεεινό!

—Δηλαδή;

—Φαντάσου, ὅτι τελείωσε πολὺ τραγικό; με... στεφάνια καὶ γάμου;!...

***

Μεταξὺ φίλων :

—Δὲν σὺ ἀρέσει ὁ ἄνθρωπος πὺ λέει τὸν κατάλληλο λόγο στὸν κατάλληλο καιρὸ καὶ τόπο;

—Βεβαίωτα! Έδὸς όταν δῶ πὺ περῶνε, ἔπος τόρα, καλή ὥρα, μαρὸς ἀπὸ ζαχαροπλαστεῖο!

***

Έ δανειστής.—Μά, φίλε μου, πότε τέλος πάντων θά με πληρώσης;

Έ ὀφειλέτης.—Μήπως εἶμαι προφήτης, γιὰ νά τὸ ξέρω;

καὶ ἄφθονο ἰδρώτα, Έ ὀφειλὴ, σκεπτικὸς, γαλήνιος, ἔπος πάντα, στὴν ἐπαρτία, μὰ με ἄρια φρονιμένα νά σαλεῖνη στὴν ψυχὴ του, ἔποςγε δίχως νά μιλῶν. Καὶ τόρα πῶς ποτῶνε δ γυρὸς του, ἀόμα δὲν μιλῶσε. Τοῦς κῆρυκα καὶ τοῦς δυὸ με ὑπέροστη συγγένησι, ἐνὸ μέσα μου ἔβραζε με λίσσα ἡ ἀγανάκησῃ μου, γιὰ τὸν κτηνάνθρωπο Καζιάν.

—Μὰ ἰσφῆτη θυσία καὶ χάρι σας ζητῶ, μου εἶπε ὁ σείχης με τρεμάμενη φωνή. Έπειτα ἀπὸ μιὰ θρα εἰσαφεστηθῆτε νά συνδέψτε τὸν Καζιάν ὡς τὸ σῖναρο τῆς φυλῆς μου ὡσον καὶ ἀδελφῆ. Θάψετε μαζί σας 20 ἄνδρες ἀπ' τῆ κομιταφυλακῆ μου. Δὲν ἐμπετεύομα κανέναν ἀπ' τῆ φυλῆ μου. Ἐθ' κομιτάψαζον τὸν Καζιάν στὸ δρόμο καὶ εἶνε ἱερὸς καὶ ἀπαραβίωτος γιὰ μένα ὁ ἄνθρωπος αὐτός, μέζου πὺ νά πῶσῃ ἔνας μῆρας ἀκριβῶς. Έτοι τὸ θέλον αἰ νόμου τῆς φιλοξενίας. Ἀρῶτερα, βασιζομαι στῆ δικαιοσύνη του Ἄλλὰζ, γιὰ τὴν τιμωρία του ἄνευδρου αὐτοῦ κακοῦργου...

Δέχτηκα τῆ μαρτυρῆ αὐτῆ ἀπιστολή μου κα' ἔλαγα ἀπ' τῆ λίσσα μου πολλὰς φορὲς στὸ δρόμο, πὺ δὲν μεροῦσα νά λυθῶσ ὡν σπουῖνη τὸν προσηγορῶμο ἐκεῖνο. Ἐρίσα στὸν καταυλισμό μας ἔπειτα ἀπὸ μιὰ βδομάδα, κα' ὁ σείχης αὐτός σείχης μου φίλησε τὰ χέρια ἀπ' τῆ συγγένησι καὶ τὴν εὐγνωμοσύνη του.

Χορίσαμε σὲ δεκατέντε μέρες. Πῆγα στὸ Ἰσάκ καὶ ἔλεμα πέντε χρόνια. Ἐφῆκα ξαναγίωσα στῆ φυλῆ τὸν Φάργα, μὰ ἦταν πῶς σείχης ὁ νεαρὸς Μα'ιζ, ὁ γυρὸς τῶ σεβατοῦ κα' εὐγενικοῦ μου φίλου Ἄδδενλλάζ.

—Δυὸ μῆρες βότερα ἀπ' τὰ ἀμιατῆρα γεγονότα, τὸν ὁποῖον ἰπῆρξατε αὐτόσῃς μέρας, μου εἶπε ὁ Μα'ιζ, ὁ πατέρας μου μονομάχησε μετὸν Καζιάν. Χταπήθηκα μετὰ μαζάκια τοῦς καὶ σκοτώθηκα κα' οἱ δυὸ μέσα στὸ δάσος... Ές τῆνε εὐλογημένο τ' ἔνομα τοῦ Ἄλλὰζ!...

ΣΚΕΦΕΙΣ, ΓΝΟΜΕΣ, ΛΕΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ, ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ, ΤΟ ΓΑΜΟ,

— Έ γυναῖκα ἀφοσιώνεται πρῶτα στὸν ἔρασή της κα' ὕστερα στὸν ἔρωτα.

— Έταν ἀγαπᾶνε κανεῖς βαθεῖά, πάντοτε συγχωρεῖ.

— Τὸ πνεῦμα τὸν περισστέρον γυναικῶν ἐνισχύει πὺ πλὴν τὴν τρέλλα, παρὰ τῆ λογική.

— Έ λύτη τῆς χήρας ἀρχίζει τὴν Κυριακῆ καὶ τελειώνει τὴν Τετάρτη.

— Έ γυναῖκα πὺ εἶνε ἀντικείμενο λατρείας, ἔχει πάντοτε τὸ δίχνο μετὸ μέρος της.

— Δὲν κάνει κανεῖς τίποτα γιὰ τὸν ἔρωτα, διαν δὲν κάνει τὰ πάντα γι' αὐτόν.

— Μιὰ γυναῖκα δὲν συγχωρεῖ ποτὲ ἕναν ἄνδρα γιὰ τῆ συγγένη πὺ ἐξαναγιάστηκε νά τοῦ ζητήσῃ.

— Έταν μιὰ γυναῖκα δὲν μαντεύει ἀμέσως τὸν ἔρωτα ἐνὸς ἄνδρος, αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἀγαπᾶνε κάποιον ἄλλον.

— Μιὰ ἔρωτευμένη γυναῖκα χρησιμοποιεῖ ὡς τὴν τυραννικότητά της γιὰ νά γίνῃ... σιλόβα!

— Έφ' ὅσον ὁ ἄνδρας ἐξακολουθεῖ νά εἶνε σκληρός, ἡ γυναῖκα πὺ τὸν ἀγαπᾶ μπορεῖ ἀκόμα νά ἐλπῆ. Μὰ ὅταν ἀρχίσει νά γίνῃται καλός, κάθε ἐλπίδα ἔρωτος πρέπει νά λείψῃ.

— Έ σημεντοφῖα εἶνε ἕνα πρόσημα λεπίότητος τὸν γυναικῶν πὺ στεροφῶνται πνεύματος ἡ ὁμορφίας.

— Στὸς ἔρωτευμένους ὑπάρχει πάντα μιὰ ὁρισμένη ποσότης ἔρωτος. Έτσι όταν ἡ ἀγάπη λιγοστεύει στὸν ἕναν περισσεύει στὸν ἄλλο.

— Κάποτε ἀπὸ μιὰ γυναῖκα πὺ εἶχε ἀγαπήσει πολὺ, ζητοῦσαν ἕναν ὄραμο τοῦ ἔρωτος. Κι' ἐκεῖνη ἀπάντησε : «— Έρωτας εἶνε ὁ ἄνδρας!»

— Έ ἔρωτας εἶνε μιὰ μάχη, στὴν ὁποία κα' ἀνάγκη θά ἀναδειχθῆ ἕνας νικητῆς καὶ θά πῶσῃ ἕνας ἠττημένος.

— Στὸν ἔρωτα εἶνε κανεῖς πὺ πολὺ ἐν γῆς γιὰ κείνα πὺ ἀγνοεῖ, παρὰ γιὰ κείνη πὺ γνωρίζει.

— Έσο εὐλαμῶνῆς καὶ πιστῆ κα' ἂν εἶνε μιὰ γυναῖκα, όταν τὴν ἐγκαταλείψει ὁ ἔρωτός της, θὸ φροντίση νά τὸν ἀκατηρώσῃ.

— Έσο ἐξακολουθεῖ νά ἔχη θαυμαστάς μιὰ γυναῖκα, ἐξακολουθεῖ νά διατηρῆ καὶ τὴ νεότητά της, ἐντέλως ἄσχετη μετὰ τὰ χρόνια της.

— Έκεῖνος πὺ παντρεύεται ἄσχημη γυναῖκα, μοιάζει μετὸν κατάδυο πὺ ἀρνεῖται τὸ εὐφρόνημα τῆς χάριτος.

Ἄ λ ρ ς . Κ ἄ ρ ρ

— Προτιμώτερο νά παραδώσῃ κανεῖς ἕνα πλοῖο στὸς ἀέμους, παρὰ τὴν καρδιά του σὲ ὄρατα γυναῖκα, γιατί τὸ κῆμα εἶνε λιγώτερο ἀπὸστο ἀπ' τῆ γυναικεία ψυχή.

Κ ι κ ἔ ρ ο ν

— Έ γυναῖκα μπορεῖ νά μὴ σκέπτεται τόπο βαθεῖά, ὅσο ἕνας ἄνδρας, αἰσθάνεται ὅμως βαθέτερα ἀπ' αὐτόν.

Γ ε ο ρ γ ῆ α Σ ἄ ν δ η

— Έ ἄνδρας παραφέρεται, ἡ γυναῖκα ἀγαπᾶ.

Μ ἰ λ τ ω ν

— Ὑπάρχουν γυναῖκες πὺ θά παντρεύόντουσαν ἀκόμα καὶ τὸν διάβολο, ἂν ἦταν πλούσιος!

Β ἱ κ τ ω ρ Ο ὄ γ η ὶ ὠ

— Έ γάμος ἐξαθαρίζει τῆς φιλοδοξίας τοῦ κοριτοῦ μετὸ κόσμο τῆς πραγματικότητος.

— Έ χρόνος εἶνε φίλος τῆς φιλίας καὶ ἐχθρὸς τοῦ ἔρωτος.

— Γιὰ τὸν ἔρωταμένο, ἡ ἐλπίδα τί ἄλλο εἶνε παρὰ δῶνει ἀπ' τὸ θησαυρὸ τῆς εὐτυχίας πὺ ἔρχεται!

— Έ γυναῖκα πρέπει νάνα μέσα στὸ σπίτι, ὅπως ἡ καρδιά στὸ στήθος.

— Γιὰ νά πλῶσῃ ὁ Θεὸς τὸν ἄνδρα, ἐχρησιμοποίησε τὸ λογικό του, ἐνὸ γιὰ νά δημιουργήσῃ τῆ γυναῖκα, εὐχρησε τὴν καρδιά του.

— Έ γυναικεία ὁμορφιά πρέπει νάνα ἕνα λουλούδι πὺ γιὰ ἀρωματῆ του νᾶχη τὴν καλωσύνη.

— Τὰ γηρατειά δὲν σβῆνουν τὴν ἔρωτικὴ φλόγα τῆς γυναῖκα.

— Πολλὰς φορὲς τῆς ἀλλάζουν μόνον μορφή καὶ τὴν ὀνομάζουν θεοσίβεια.

— Τὸ ἔνοστο τῆς γυναῖκας ἀξίζει ὅσο κα' ἡ διαμαρκότης τὸν μεγάλων ἄνδρων.

— Έ φιλία τῆς γυναῖκας εἶνε πολὺ ἀνώτερη ἀπὸ τὸν ἔρωτά της.

